

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΣΑΡΤΖΕΤΑΚΗΣ

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

Ο ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Τὰ ἐθνολογικὰ ὅρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ

ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΣΕΛΙΔΑ

www.sartzetakis.gr

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑΤὰ ἐθνολογικὰ ὄρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ

Ὁ ἄνθρωπος γεννᾶται σὲ συγκεκριμένο περιβάλλον, φυσικὸ καὶ ἀνθρώπινο. Ἀνθρώπινο περιβάλλον εἶναι βεβαίως ὄχι μόνον ἡ οἰκογένειά του, οἱ γονεῖς του καὶ οἱ ἄμεσοι ἢ ἀπώτεροι προπάτορές του· ἀλλὰ καὶ ὁ εὐρύτερος κύκλος τῆς ἐθνικῆς κοινότητος, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκ καταγωγῆς ἀνήκει. Αὐτὸ εἶναι αὐτονόητο, ἀφοῦ μέσα εἰς τὸν κύκλον αὐτὸν σύρει ὁ ἄνθρωπος τὰ πρῶτα του βήματα ζωῆς, μέσα εἰς αὐτὸν ἀναπτύσσεται καὶ μεγαλώνει, ἀπὸ τὴν ἀναστροφή του αὐτὴν ἀντλεῖ τις κάθε λογῆς ἐμπειρίες τῆς ζωῆς καὶ κυρίως ὁ πνευματικὸς καὶ ψυχικὸς του κόσμος διαμορφώνεται καὶ πλουτίζεται πρὸ παντὸς ἀπὸ τὰ ἀνεκτίμητα βιώματα, ζωντανὰ ἀληθινὰ κύτταρα ζωῆς, τῆς ἐθνικῆς του κοινότητος, ὄχι μόνον τοῦ ἐνεστώτος χρόνου, - περιορισμός, πὺν θὰ συνεπέφερε διανοητικὴ καὶ πνευματικὴ ἀναπηρία, - ἀλλὰ μέσα στὸ διάβα τῶν αἰώνων, ἀπὸ τις πρῶτες τῆς καταβολῆς καὶ μέχρι σήμερα.

Ὡς συνειδητοὶ Ἕλληνες, καὶ διὰ νὰ διατηρήσουμε ἀκριβῶς τὴν ἀκεραιότητα τῆς ἐθνικῆς μας αὐθυπαρξίας, ἔχουμε ἔτσι ἀνάγκη καὶ χρέος νὰ ἀτενίζουμε τὴν πραγματικότητα αὐτοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς καὶ μεγαλείου, πὺν λέγεται Ἑλληνισμός, συνειδητοποιοῦντες τις ἀληθινές διαστάσεις τῆς ἱστορικῆς του παρουσίας ἐδῶ εἰς τὴν νοτιοανατολικὴ γωνιά τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς ἀνατολικῆς λεκάνης τῆς Μεσογείου.

Ὁ Ἑλληνισμός μέχρις ἀκόμη καὶ τῶν πρώτων δεκαετιῶν τοῦ αἰῶνος, πὺν μόλις συνεπληρώθη, ἀπετέλει τὴν ἀπὸ κάθε ἄποψι, κυρίως πνευματικὴ καὶ πολιτιστικὴ, σὲ ἱκανὸ δὲ βαθμὸ καὶ πληθυσμιακὴ, κυριαρχοῦσα δύναμι εἰς τὴν γεωγραφικὴ μας περιοχὴ : καὶ εἰς τὰ Βαλκάνια, νοτίως νοητῆς γραμμῆς διηκούσης διὰ τῆς ὄροσειρᾶς τοῦ Αἴμου, καὶ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, κυρίως τὰ δυτικὰ παράλιά της, μὲ ἀνθοῦσαν τὴν παρουσίαν του καὶ νοτιώτερον, ἰδίως μάλιστα εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὥστε ὄχι ἀδικαιολογήτως νὰ γίνεταί λόγος περὶ τῆς «καθ' ἡμᾶς Ανατολῆς».

Καὶ διὰ μὲν τὴν ἀλησμόνητη Μικρὰ Ἀσία, ὅπου ἐπὶ χιλιετηρίδες ἀνθίσεν ὁ Ἑλληνισμός καὶ ἐξεπήγασεν ὁ ἐκπληκτικὸς φιλοσοφικὸς του λόγος, ἀρκεῖ ἡ ἀναφορὰ τῶν παρατιθεμένων στοιχείων εἰς τὸ ἐξαιρετὸν βιβλίον τοῦ Γεωργίου Κλεάνθους Σκαλιέρη, «Λαοὶ καὶ φυλαὶ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας», ἐκδοθὲν τὸ 1922 (ἐλάχιστον χρόνον πρὸ τῆς καταστροφῆς), τὸ ὁποῖον ἐπανεκυκλοφόρησε καὶ τὸ 1990 εἰς φωτοτυπικὴν ἐπανεκδόσιν ἀπὸ τις ἐκδόσεις «Ρῆσος». Τὸ βιβλίον αὐτό, μὲ λεπτομερεῖς πίνακες καὶ χάρτες, συνετέθη ἀντικειμενικώτατα, κατ' αὐστηρῶς ἐπιστημονικὴν μέθοδον καὶ μὲ ἐπίκλησιν στοιχείων ἀντληθέντων καὶ ἀπὸ ἐπίσημες τουρκικὲς ἐκθέσεις καὶ στατιστικὲς, ὡς καὶ ἐκπαιδευτικὲς στατιστικὲς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ἀπὸ τὴν ἐν τέλει τοῦ βιβλίου (σελ. 433 ἐπ.) «Ἀνακεφαλαίωσιν κατὰ φυλὰς καὶ κατ' ἐθνότητας» προκύπτει, ὅτι, πρὸ τῆς καταστροφῆς, οἱ

Ἕλληνες τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἀνήρχοντο σὲ 2.660.316, ἐνῶ οἱ Τοῦρκοι καὶ Ὀθωμανοὶ ἦσαν πολὺ ὀλιγώτεροι, μόλις 1.802.697. Ὁ δὲ λοιπὸς πληθυσμὸς τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κατενέμετο μεταξὺ «Μουσουλμάνων καὶ Μουσουλμаноφανῶν μὴ Τούρκων» [ἐξ αὐτῶν «Ἕλληνες καὶ Φρυγοπελασοὶ» 4.382.374, καὶ «Ἄριοι Σλάβοι» 64.462], «Χριστιανῶν ἀκαθορίστων ἔθνικῶς» (10.019), «Ἀρμενίων» (637.268), «Ἀθιγγάνων καὶ Ἀτσιγκάνων» (78.221), «Ιουδαίων» (56.970), «Σύρων» (67.744), καὶ λοιπῶν «ξένων» [ἐξ αὐτῶν «Χριστιανοὶ» 30.397, «Μουσουλμᾶνοι» 78.518]. Ὅστε οἱ ἐπικυρίαρχοι Τοῦρκοι ἀπετέλουν μειονοψηφίαν εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, οἱ δὲ εἰς αὐτὴν Ἕλληνες, καὶ μὴ συνυπολογιζομένων τῶν ἐκμουσουλμανισθέντων, ἦσαν πολυαριθμότεροι, ἄνω τῶν δύο ἑκατομμυρίων ἑξακοσίων χιλιάδων. Ἀπὸ αὐτοὺς κατέφυγον εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὸ ἓνα ἑκατομμύριον μὲ τὴν, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς συνθήκης τῆς Λωζάννης (1923), ἀνταλλαγὴν τῶν πληθυσμῶν. Ἐπομένως, ἀπέμειναν τότε εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἄνω τοῦ ἐνάμισυ ἑκατομμυρίου Ἑλλήνων Χριστιανῶν, ἀφοῦ δὲν συνυπολογίζονται οἱ ἔχοντες προηγουμένως ἐξισλαμισθῆ. Ἔτσι καὶ ἐξηγεῖται ἀνακοίνωσις εἰς πρόσφατον, τὸ 1998, συνέδριον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Δημογραφικῶν Μελετῶν, κατὰ τὴν ὁποίαν πολυτετεῖς ἔρευναι καὶ ἐπιστημονικῶς ἀποδεικνύουν, ὅτι τὰ 30 % τῶν σημερινῶν Τούρκων εἶναι ἑλληνογενεῖς.

Διὰ δὲ τὴν θέσιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ εἰς τὰ Βαλκάνια πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι κατὰ τὸ ἴδιον συνέδριον ἀνεκοινώθη, ὅτι ἑλληνογενεῖς εἶναι καὶ τὰ 65 % τῶν κατοίκων τοῦ σημερινοῦ κρατιδίου τῶν Σκοπίων. Ἡ ἀλήθεια αὐτὴ κανένα καλόπιστον δὲν πρέπει νὰ ξενίζη. Διότι συγκλίνει καὶ πρὸς ἓνα ἀδιαφιλονέικητον ἱστορικὸν στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον καὶ παρατίθεται, ἐν συνεχείᾳ, αὐτούσιον πρὸς ἐνημέρωσιν τῶν ἐπισκεπτῶν τῆς παρούσης ἱστοσελίδος : Εἶναι ἓνας χάρτης ἐθνολογικὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος, προσηρτημένος εἰς τὸ τέλος βιβλίου τοῦ ἄγγλου EDWARD STANFORD ἀπὸ τὴν γαλλικὴν του ἔκδοσιν τοῦ 1877, ὑπὸ τὸν τίτλον *Carte Ethnologique de la Turquie d' Europe et de la Grèce et mémoire sur la répartition actuelle des races dans la péninsule Illyrique avec Tableaux statistiques. Publié à Londres par EDWARD STANFORD. Traduit de l' anglais. Paris, E.Dentu, Libraire-Editeur, 1877* [δηλαδή, εἰς τὴν ἑλληνικὴν : Χάρτης ἐθνολογικὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ἑλλάδος καὶ μνημόνιον ἐπὶ τῆς ἐνεστώσης κατανομῆς τῶν φυλῶν εἰς τὴν Ἰλλυρικὴν (δηλ. Βαλκανικὴν) Χερσόνησον μετὰ στατιστικῶν πινάκων. Δημοσιευθεὶς εἰς τὸ Λονδίνον ὑπὸ τοῦ EDWARD STANFORD, μεταφρασθεὶς ἐκ τῆς ἀγγλικῆς, Παρίσι, E.Dentu, Βιβλιοπώλης-ἐκδότης, 1877]. Ἡ ἐπισκόπησις τοῦ χάρτου αὐτοῦ ἐπισημαίνει ἀδιάσειστες, ὄχι φυσικὰ μόνον διὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐκδόσεώς του, ἀλήθειαι. Ἄς τις συνοψίσουμε :

α) ὅτι τὰ ἐθνολογικὰ ὄρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀκόμη καὶ κατὰ τὰ τέλη τοῦ 19^{ου} αἰῶνος, ἐμφανέστατα εὐρίσκοντο πολὺ πέραν τῶν τότε, ἀλλὰ καὶ τῶν σημερινῶν ἑλληνικῶν συνόρων. Περιελάμβανον ὀλόκληρον τὴν Βόρειον Ἠπειρον, σχεδὸν ὀλόκληρον τὸ ἔδαφος τοῦ

σημερινού κρατιδίου τῶν Σκοπίων, ὀλόκληρον τὴν Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, δηλαδὴ τὴν σημερινὴν νότιον Βουλγαρίαν, ὡς καὶ ὀλόκληρον τὴν Ἀνατολικὴν Θράκην. Ἐκτοτε ἢ μὲν **Ἀνατολικὴ Ρωμυλία**, πού εἶχε γίνει, μὲ ἀπόφασιν τοῦ Συνεδρίου τοῦ Βερολίνου τοῦ 1878, αὐτόνομη ἐπαρχία τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας μὲ πρωτεύουσαν τὴν Φιλιππούπολιν, κατεβροχθίσθη μὲ τὸ βουλγαρικὸν πραξικόπημα τοῦ 1885· ἢ δὲ **Βόρειος Ἥπειρος** ἐπεδικάσθη εἰς τὸ νεοπαγῆς (1912-13) Ἀλβανικὸν κράτος· ἐνῶ ἢ **βόρειος Μακεδονία** ἐπεδικάσθη, μετὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους (1912-13), κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς εἰς τὴν Νοτιοσλαβίαν, κατὰ δὲ τὸ μικρότερον (περιοχὴ τοῦ Μελενίκου, Πιρίν) εἰς τὴν Βουλγαρίαν. Τέλος, ἢ **Ἀνατολικὴ Θράκη** μετὰ τὴν μικρασιατικὴν καταστροφὴν, μὲ τὴν συνθήκην τῆς Λωζάννης (1923) περιῆλθεν εἰς τὴν Τουρκίαν. Λεπτομερέστερον, ὁ παρατιθέμενος ἐθνολογικὸς χάρτης πιστοποιεῖ :

β) ὅτι τὰ προκύψαντα μετὰ τὸν α' παγκόσμιον πόλεμον (1914-1918) σύνορα μεταξὺ τῶν βαλκανικῶν κρατῶν ἐχαράχθησαν ὄχι μὲ κριτήριον τὴν ἐθνολογικὴν σύστασιν καὶ βάσιν τὴν διασαλπίζομένην ἀρχὴν τῆς αὐτοδιαθέσεως τῶν λαῶν, ἀλλὰ πρὸς ἱκανοποίησιν συμφερόντων καὶ ἐπιδιώξεων ξένων πρὸς τὴν Βαλκανικὴν δυνάμειον. Ἔτσι μὲ τὴν δημιουργίαν τοῦ **Ἀλβανικοῦ κράτους**, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπρωτοστάτησεν ἡ Ἰταλία, ἀφ' ἐνός περιελήφθησαν εἰς αὐτὸ τὰ ἑλληνικώτατα ἐδάφη τῆς, ἀπὸ χιλιετηρίδων, ἑλληνικωτάτης Βορείου Ἠπείρου, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἐτέθη ἐκτὸς αὐτοῦ ἢ, κατοικουμένη ἀπὸ ἄλβανικῆς καταγωγῆς πληθυσμοῦς, περιοχὴ τοῦ Κοσσυφοπεδίου, ἢ ὁποία καὶ ἐδόθη εἰς τὴν τότε συγκροτηθεῖσαν Νοτιοσλαβίαν (Γιουγκοσλαβίαν = χώραν τῶν νοτίων σλάβων). Ἐγχείρημα δολιιώτατον, διὰ νὰ εὑρίσκηται τὸ νεοσύστατον ἄλβανικὸν κράτος ἐξ αἰτίας τῆς ἐθνολογικῶς ἀδίκου αὐτῆς κατανομῆς ἐδαφῶν εἰς προστριβὰς καὶ μὲ τοὺς δύο γείτονάς του, τὴν Ἑλλάδα (διὰ τὴν Βόρειον Ἥπειρον) καὶ τὴν Νοτιοσλαβίαν (διὰ τὸ Κοσσυφοπέδιον), καὶ νὰ ἔχη ἔτσι ἀνάγκην ξένου προστάτου, ἐν προκειμένῳ κυρίως τῆς, εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν τῆς Ἀδριατικῆς, **Ἰταλίας**, ἢ ὁποία καὶ πολυτρόπως διεισδύσασα καθυπέταξεν εἰς τὴν οὐσίαν τὴν Ἀλβανίαν ἤδη ἀπὸ τὸ 1925, δηλ. πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν εἰς αὐτὴν εἰσβολὴν τοῦ Ἀπριλίου 1939.

Αὐτὲς δὲ οἱ ἄνομες κατὰ τὴν χάραξιν τῶν συνόρων ρυθμίσεις ἀπετέλεσαν καὶ τὴν αἰτία τῶν ὄσων κακῶν ἔκτοτε ἐπηκολούθησαν. Ἐνῶ ἐὰν ἐτηροῦντο ἢ ἀρχὴ τῶν ἐθνοτήτων καὶ τὰ διδάγματα ἀδεκάστου Ἱστορίας, αὐτονοήτως πρόβλημα Κοσσυφοπεδίου δὲν θὰ ἐγεννᾶτο, ἢ τραγωδία τῆς Σερβίας θὰ ἀπεφεύγετο. Καὶ «Μακεδονικὸν πρόβλημα» ἐπίσης δὲν θὰ ἀνέκυπτε τοῦ λοιποῦ, οἱ ἀδηφάγοι γείτονες δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ δημιουργοῦν ζητήματα, ἀφοῦ ἀναγκαίως θὰ συνετίζοντο μὲ τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἐπιδιώξεων τῶν δεκαετιῶν νοσφίσεως ξένων ἐδαφῶν καὶ τὴν πραγματικότητα τῆς ἑλληνικῆς πλέον κυριαρχίας ἐπὶ ὀλοκλήρου τῆς ἱστορικῆς Μακεδονίας, ἐξακολουθητικῶς ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων

έλληνικῆς. Ἡ λόγῳ τοῦ βορειοηπειρωτικοῦ διαμάχη μετὰ τὴν Ἀλβανίαν δὲν θὰ ἐγεννᾶτο.

γ) ὅτι ἡ **Βόρειος Ἡπειρος** μετὰ τὸν ἑλληνικὸν κατὰ συντριπτικὴν πλειοψηφίαν πληθυσμὸν τῆς **δικαιωματικῶς μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀνήκε**. Ἐν τούτοις, μετὰ τὴν ραδιοῦργον ἀπαίτησιν τῆς Ἰταλίας, παρεχωρήθη εἰς τὴν Ἀλβανίαν καί, μολοντί ἀπηλευθερώθη τρεῖς φορὲς ἔκτοτε ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου Ἑλληνικοῦ μας Στρατοῦ, παραμένει ἀκόμη ὑπὸ τὸν ἀλβανικὸν ζυγόν, σκλαβωμένη. Ἔτσι, οὔτε κὰν σήμερα, ἐποχὴν θεοποιήσεως τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων, ἐφαρμόζεται γιὰ τοὺς δύσμοιρους βορειοηπειρωτῆς ἀδελφούς μας ἔστω τὸ **Πρωτόκολλον τῆς Κερκύρας τῆς 17^{ης} Μαΐου 1914**, μετὰ τὸ ὁποῖον εἶχε παραχωρηθῆ πανηγυρικῶς εἰς τὴν Βόρειον Ἡπειρον αὐτονομία (διοικητικῆ, ἐκκλησιαστικῆ, ἐκπαιδευτικῆ, ἀστυνομικῆ) ἔναντι τοῦ ἔχοντος τότε νεοσυσταθῆ Ἀλβανικοῦ κράτους, ἀν καὶ τὸ πρωτόκολλον αὐτὸ **καὶ** ἀπὸ τοὺς Ἀλβανούς ὑπεγράφη **καὶ** ἐπεκυρώθη ἐν συνεχείᾳ ἀπὸ τὰς ἑξ ἑτάρας Μεγάλας Δυνάμεις (Γαλλίαν, Ἀγγλίαν, Ρωσίαν, Ἰταλίαν, Γερμανίαν καὶ Αὐστρονίαν). **Σκλαβωμένη ἡ βόρειος Ἡπειρος χάριν ἀνόμων συμφερόντων τρίτων**, πρὸς αἰώνιαν κατασχύνην τῆς διεθνούς διπλωματίας, ὅταν καὶ ἡ Γερουσία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς δύο φορὲς ἐψήφισε, καὶ μάλιστα ὁμοφώνως, τὴν 17^{ην} Μαΐου 1920, μετὰ τὸν α' παγκόσμιον πόλεμον, καὶ τὴν 29^{ην} Ἰουλίου 1946, μετὰ τὸν β' παγκόσμιον πόλεμον (μετὰ ἐπικύρωσιν ἐχούσης προηγηθῆ τὴν 26^{ην} Μαρτίου 1946 ἀποφάσεως τῆς Ἐπιτροπῆς Ἐξωτερικῶν ὑποθέσεων), ὅτι ἔπρεπεν ἡ Βόρειος Ἡπειρος νὰ παραχωρηθῆ εἰς τὴν μητέρα Ἑλλάδα.

δ) ὅτι ἡ τότε ὑπὸ ὀθωμανικὴν κυριαρχίαν **Μακεδονία**, δηλαδὴ **ὀλόκληρος** πρὶν ἀπὸ τὴν διανομὴν τῆς μετὰ τοὺς βαλκανικοὺς πολέμους μεταξὺ τῶν τριῶν βαλκανικῶν κρατῶν (Ἑλλάδος, Νοτιοσλαβίας καὶ Βουλγαρίας) ἦτο, μετὰ τὴν συντριπτικὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, **καταφανῶς ἑλληνικῆ**. Αὐτὸ ἀφορᾷ καὶ εἰς τὰ τρία «Μακεδονικὰ βιλαέτια» (περιφερείας), κατὰ τὴν τουρκικὴν διοικητικὴν διαίρεσιν, δηλαδὴ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἐδαφικὴν περιοχὴν τοῦ σημερινοῦ κρατιδίου τῶν Σκοπίων, κατὰ τὸ εἰς τὴν ἱστορικὴν Μακεδονίαν ἀνήκον τμήμα του. **Τὴν ἑλληνικότητα αὐτὴν καὶ ρητῶς διασαλπίζει ὁ συγγραφεὺς** καὶ εἰς τὸ κείμενον τοῦ βιβλίου του, γράφων συμπερασματικῶς, πρὶν ἀπὸ τὴν παράθεσιν εἰς τὸ τέλος τοῦ δύο στατιστικῶν πινάκων περὶ τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Θράκην, κατὰ λέξιν ὅτι : «πιστεύομεν, ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες δύο πίνακες ἀρκοῦν διὰ τὴν θέσιν μας : τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐντελοῦς ἑλληνικῆς ἐθνικότητος τῆς Θράκης καὶ τῆς Μακεδονίας» [*nous croyons que les deux tableaux ci-après suffisent à notre thèse : la preuve de la parfaite nationalité hellénique de la Thrace et de la Macedoine*]. Οἱ εἰς τὴν ὅλην δὲ Μακεδονίαν κατοικοῦντες ἀλλόφυλοι μόνον μειοψηφίαν ἀποτελοῦσαν καὶ ἦσαν εἴτε Βούλγαροι εἴτε Τούρκοι (ὅπως καὶ εἰς τὸν χάρτην σημειοῦνται μετὰ πράσινες καὶ κόκκινες,

άντιστοιχως, διαγραμμίσεις),- τότε δὲν εἶχεν ἐφευρεθῆ ἀκόμη ἀπὸ τὴν πανσλαβιστικὴν καὶ σταλινικὴν προπαγάνδαν ἢ ψευτομακεδονικὴ ἐθνότης.

Καὶ εἶναι γνωστόν, ὅτι ἐκ τοῦ τελικῶς περιελθόντος εἰς τὴν Ἑλλάδα τμήματος τῆς Μακεδονίας ἀπεχώρησαν οἱ ξένοι μειονοτικοί, οἱ μὲν ἐλάχιστοι Βούλγαροι (αὐτοὶ καὶ ἀπὸ τὴν Θράκην) μὲ τὴν συνθήκην τοῦ Νεϋγὺν (1919), οἱ δὲ πολυπληθέστεροι Τουρκοὶ μὲ τὴν συνθήκην τῆς Λωζάννης (1923), καὶ ὅτι τοὺς ἀπελθόντας ἀντικατέστησαν οἱ ἐκ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας κυρίως εἰσρεύσαντες πρόσφυγες. Ὡστε περὶ τῆς ἐθνικῆς ὁμοιογενείας τῆς σημερινῆς ἑλληνικῆς Μακεδονίας ἀμφισβήτησις δὲν ἡμπορεῖ νὰ ὑπάρχη.

Διὰ δὲ τὰ ἀπομείναντα ἐκτὸς ἑλληνικῶν συνόρων τμήματα τῆς Μακεδονίας εἶναι ἐπόμενονον οἱ ἐκεῖ κατὰ πλειοψηφίαν κατοικοῦντες Ἕλληνες νὰ ἀποτελοῦν καὶ σήμερον τὴν ἀληθινὴ ἐθνοτικὴ πλειοψηφία τοῦ πληθυσμοῦ. Παρὰ τὸν μεσολαβήσαντα χρόνον, τὶς ἀδιάκοπες, ἤδη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ μεσοπολέμου, διώξεις, τὴν συστηματικὴ πλύσι ἐγκεφάλου ἀπὸ εἰδεχθῆ καταπιεστικὰ καθεστῶτα. Αὐτὸ ἤδη καὶ ἐπιστημονικῶς πιστοποιεῖται, ὅπως καὶ ἀνωτέρω ἐσημειώθη μὲ ἀναφορὰ εἰς τὶς ἀνακοινώσεις τοῦ συνεδρίου τοῦ 1998 τῆς Ἑλληνικῆς Ἐταιρείας Δημογραφικῶν Μελετῶν. Καὶ ἀκόμη, μολονότι ἀπὸ τὶς στατιστικὰς τοῦ σκοπιανοῦ κρατιδίου συστηματικῶς ἀπουσιάζουν οἱ ἐκεῖ κατοικοῦντες Ἕλληνες, καὶ αὐτὸς ὁ ἄλλοτε Πρόεδρος τοῦ Γκληγκόρωφ ἠναγκάσθη δημοσίως νὰ ὁμολογήσῃ, ὅτι οἱ Ἕλληνες τοῦ κρατιδίου του ἀνέρχονται σὲ ἑκατὸν χιλιάδες (100.000), ἐνῶ ἐπίσημα (ὑπουργικὰ) ἑλληνικὰ χεῖλη κατὰ σχετικῶς πρόσφατον παρελθόν τοὺς ἀναβιβάζουν σὲ διακόσιες πενήντα χιλιάδες (250.000) τοῦλάχιστον.

ε) ὅτι ἡ ἀτυχῆς μοῖρα τῆς Ανατολικῆς Ρωμυλίας (βορείου Θράκης), δηλαδή ἡ περιέλευσίς της, παρὰ τὴν καταλυτικὴν εἰς αὐτὴν παρουσίαν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πνευματικὴν, πολιτιστικὴν καὶ πληθυσμιακὴν, εἰς τὴν Βουλγαρίαν μόνον μὲ τὸ βουλγαρικὸν πραξικόπημα τοῦ 1885 καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς κειμένης τότε μακρὰν, ἐκτεινομένης μόνον μέχρι τῆς Θεσσαλίας, Ἑλλάδος νὰ ἐπέμβῃ καὶ φυσικὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἰσχυρῶν, συνετελέσθη.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ, ὅτι οἱ ἀνωτέρω ἐθνολογικὰς ἐξεικονίσεις τοῦ παρατιθεμένου χάρτου τοῦ Edward Stanford ἐπαληθεύονται σήμερα καὶ ἀπὸ τὰ πορίσματα τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης τῆς Γενετικῆς, ἢ ὅποια μὲ τὴν ἐξέτασι τῶν συστημάτων πρωτεϊνικῶν καὶ ἐνζυμικῶν παραλλαγῶν ἐν συνδυασμῶ πρὸς τὰ συστήματα τῶν ομάδων αἵματος, ἀποφαίνεται ἀθροιστικῶς, ὅτι καὶ οἱ σημερινοὶ κάτοικοι ὄλων τῶν νοτίως τῆς ὀροσειρᾶς τοῦ Αἴμου περιοχῶν τῆς Βαλκανικῆς καὶ τῶν νησιῶν μέχρι καὶ τῆς Κρήτης καὶ τῆς Κύπρου, ἀνήκουν εἰς τὸν ἴδιον, τὸν ἑλληνικὸν γενετικὸν τύπον, μὲ καθαρωτέρους μάλιστα, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, τοὺς Μακεδόνας.

Επιβάλλεται λοιπόν όσοι Έλληνες νά γνωρίζουμε τὰ ἀνωτέρω ἀληθινὰ ἔθνολογικά ὄρια τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τόσοι εἰς τὰ Βαλκάνια, ὅσον καί εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν, τόσοι τῆς ἐποχῆς των πατέρων μας, ὅσον καί τῆς σημερινῆς. Ἔτσι νά μὴ λησμονοῦμε, ὅτι μιᾶς εὐρύτερης ἐθνικῆς κοινότητος ἀποτελοῦμε σημερινὰ μέλη, ὅτι μόνον ἱστορικὲς περιστάσεις καὶ ἀτυχήματα συνετέλεσαν ὥστε ὁμαίμονες ἀδελφοί μας νά εὐρίσκωνται πέραν τῶν συνόρων, ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς σημερινῆς μας κρατικῆς ὑποστάσεως. Ἡ συνειδητοποίησις τῆς ἀληθείας αὐτῆς δὲν συνθέτει ἀπλῶς στοιχεῖον τῆς ἐθνικῆς μας αὐτογνωσίας· ἀλλὰ καί εἶναι ἀπαραίτητος ἰδίως κατὰ τοὺς σημερινούς σκοτεινοὺς καιροὺς παντοίων ἐπιβουλῶν, τῶν διαγραφόμενων τόσων κινδύνων καὶ ἀπειλῶν εἰς βάρος αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς μας αὐθυπαρξίας καὶ ἐδαφικῆς ἀκεραιότητος τῆς, τόσοι συρρικνωμένης, Πατρίδος μας. Διότι πάντοτε ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας θεμελιώνει τὴν πίστιν καὶ ἐνδυναμώνει τὴν θέλησιν πρὸς τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν. Καὶ ὁ κάλλιστος ὄλων εἶναι ὁ ἀγὼν γιὰ τὴν προάσπισιν τῶν δικαίων καὶ τὴν ἄμυνα τῆς Ἑλληνικῆς μας Πατρίδος.

Ἴδου ὁ ἔθνολογικὸς Χάρτης τοῦ Edward Stanford :

